

Църк. вѣстникъ

влиза всѣкъ седмица
приложенето четири
вати въ годишата

Годишната цѣна на
Църковенъ вѣстникъ,
заедно съ
приложенieto
за България 10 лева, а
за странство 13 лева.

Вдннъ брой 15 ст.

ЦЪРКОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ
11 Варна

свещ. Стефанъ Ганчевъ

СЕДМИЦА

Ценитѣ се годи-
шенъ и
то ба платенъ

се до
апраша
лата на
вѣстникъ
офия.

се плащ
тъ до 20 ст.
гармондъ,
ва всѣко четоренне по
15 ст.

Неплащени писма не се
врематъ. — ржкописи
ва седмичното издание
не се возвращатъ

Единъ брой 5 стотинки

† Владимиръ Петер- бургски.

Досегашниятъ Московски Ми-
трополитъ и постояненъ членъ
на руския св. Синодъ Високо-
прѣвосв. Владимиръ е назначенъ
съ царски указъ за митрополитъ
Петербургски и първенствуващъ
членъ на руск. св. Синодъ, на
мѣстото на починалия Високо-
прѣвосвещ. Антоний.

Новиятъ прѣдстоятелъ на рус-
ката църква идва на първопрѣ-
столната катедра на най-големата
сега православна църква съ ка-
чества, дѣйствително належащи
за религиозно-християнската кул-
тура на нашето врѣме, за актив-
ната дѣйностъ и засиляне на пра-
вославието и за новия животъ
на руската православна църква
въ частностъ.

Високопрѣвосвещениятъ Влади-
миръ, сега на 65 годишна въ-
растъ, подиръ дълголѣтната си
църковна служба, като учителъ,
енорийски свещеникъ, игуменъ,
епископъ, екзархъ на Грузия и
митрополитъ Московски, се е
очерталъ въ лика на рускитѣ
иерарси въ образа на труженикъ,
който спира окото и приковава
вниманието и грижитѣ си прѣди
всичко на дѣйствителния, реаленъ
животъ, на неговитѣ общи и
частични катадневни и по-далечни
нужди. Той не се впуска, изглеж-
да, въ дълбока словесна теоритич-
ностъ на живота, но широкитѣ
обсѣгъ на дѣлата и инициативи-
тѣ му посочва, че схваща самия
животъ въ всичката му ширина,
въ цѣлата му глѣбина. Макаръ
по склонностъ по-вече да се при-
ближава къмъ проповѣдта, къмъ
словото, неговата дѣйностъ въ
тая областъ посочва, че той гле-
да на словото и проповѣдта са-

мо като на *средство* за правил-
ното формиране и ржководяне
на живота. Истината, на която
той служи, е ясна и непоклатна.
Истинската служба остава — да
се схване правилно животътъ,
неговитѣ истински нужди, да се
посочатъ вѣрнитѣ пжтища, да се
трѣгне и върви по тѣхъ — за
да получи истината плътъ, за да
се *твори* животъ за истината и
въ самата нея. За това и новиятъ
прѣдстоятелъ на св. руска цър-
ква завладѣва не съ теоритизирането
на истината, а съ творчес-
твото въ нея, не съ нагласено-
стта и измѣреността на словото,
а съ теплотата и живота чрѣзъ
него, не съ благосклонната срѣ-
динностъ, а съ живото, непосред-
но, безискусствено живѣяне за
прѣжитѣ нужди на паството и
църквата си, и, най-сетнѣ, не съ
сухата и студена воля или лѣкъ
съ разлѣтото безволие, а съ не-
устанното постоянство, съ естес-
твената, завладѣваща твърдостъ
на апостолъ на живата истина.

Не е лишенъ отъ основания
възгледътъ, че единъ архипастиръ,
колкото глѣбокомисленъ и ученъ
да е, въ дѣйността си трѣбва
прѣди всичко да бжде не толко-
ва труженикъ на сухитѣ научни
изслѣдвания, колкото мждъръ
творецъ въ непосредния, дѣй-
ствителенъ животъ. Досегашнитѣ
дѣла и инициативи на митропо-
лита Владимира ни рисуватъ по-
слѣдния по-вечето именно като
такъвъ труженикъ — и тия дѣла
и инициативи могатъ да се сче-
татъ за програмни точки и на
бждащата архипастирска дѣй-
ностъ на Високопр. Владимира,
като прѣдстоятелъ на руската
църква. Тѣ сж редица свѣтли
точки, които могатъ да върад-
ватъ и въодушевятъ всѣки архи-
пастиръ, всѣки пастиръ, всѣки
членъ на общата православна
църква.

Въ цѣлата си досегашна архи-
пастирска дѣйностъ, навсѣкждѣ,
митр. Владимиръ, гледащъ като
изотгорѣ, е схващалъ общитѣ
и детайлни нужди на врѣмето и
паството си, и съ мждростъ и
лично усърдие се е поставялъ на
чело за истинското имъ удовле-
творение, за въздигане на работ-
ното, активно християнство. Той
се явява характеристиченъ прѣд-
ставителъ на живото, съврѣменно
християнско слово, на общата
християнска просвѣта. На тая
обща мисълъ плодове сж под-
тикване на свещенослужителитѣ
къмъ проповѣдъ, въвеждане на
извънбогослужебни проповѣди
(обикновено слѣдъ вечернитѣ),
образуване на религиозно-про-
свѣтителни братства, на религи-
озно-философски събрания, на
епархиялни библиотеки и читал-
ни, на духовно-религиозни книж-
ни магазини и на издание под-
ходни църковно-религиозни книги
и списания. Въ цѣлата тая хри-
стиянско-просвѣтителна дѣйностъ
митр. Владимиръ самъ е вървѣлъ
на чело. За това и скоро, отли-
ченъ опитъ, ѝ е давалъ всички
изискващи се отъ живота раз-
клонения и форми. Той е схва-
налъ нуждата отъ здрава хри-
стиянска просвѣта за *женитѣ* —
и основава богословски женски
курсове. Забѣлѣзва оскъждностъ
отъ църковно-християнска свѣт-
лина въ *долното население и дѣ-
цата* — и дава животъ на съ-
бесѣдвания съ дѣцата и на ве-
черни християнски курсове за
възрастнитѣ. Загрижва го рели-
гиозно-църковната индиферен-
тностъ у *интелигенцията* — и
организира религиозно-философ-
ски кржжози, конференции и
сказки. За да сближи паството
си, за да подигне чувствата и
духа му на единение той подкрѣ-
пя не само духовнитѣ концерти
и хорове, но въвежда (особно на

вечернитѣ) общонародното църковно пѣние.

Той става закрильникъ и рѣководникъ и на други двѣ тѣй сжществени, но и не малко занемарени, страни отъ християнско-обществената дѣйностъ на църквата: християнското обучение и възпитание на дѣвицитѣ и грижата за работницитѣ. За първото той основава специални християнски дѣвически училища съ пансионъ. За второто той урежда християнски вечерни работнически курсове и събесѣдания, работнически читални и хорове, работнически подкрѣпителни дружества и приюти. Сжщо на негова инициатива се дължатъ разнитѣ църковни трапезарии (при църкви и манастири) за бѣдни и ученици.

Тази обмислена, широка и неустанна досегашна дѣйностъ на новия прѣдстоятелъ на руската църква сама по себе говори — съ какъвъ широкъ погледъ, съ какво непрѣкъсно постоянство, съ какво усърдие и теплота идва на първопрѣстолния градъ Митрополитъ Владимиръ. Тѣ, както и строгата църковностъ на новия първопрѣдстоятелъ на сестрата руска църква, сж здравиятъ залогъ, че Високопрѣосвещениятъ първоиерархъ ще оправдае свѣтлитѣ надежди и за истинското възобновление на руската православна църква, за омиротворение, любовта и тѣсното единение на всички православни църкви и за живото творчество, славата и възвеличението на православието.

И Българската Православна Църква съ искрена радостъ като посрѣща възлизането на Високопрѣосвещ. Владимира върху първопрѣдстоятелския тронъ на руска църква, тепло молитвува Всевишния да подкрѣпи съ благодатната Си дѣсница новото, най-високо светителско служение на Високопрѣосвещения Владимира.

Свещ. Д-ръ С. Цанковъ.

Отрадното и непо- нятното.

Още съ откриването на военнитѣ болници съ ранени, освѣнъ отреденитѣ отъ църковн. власти енор. свещеници, едновременно почти всички духовни лица, свещеници и монаси, заявиха готовностъ и желание да бждатъ настанени като душепастистри

и милосердни братия по болницитѣ и при разнитѣ мисии. Това поискаха монаси отъ рилската св. обител. Не бидоха удовлетворени. Това пожелаха сестри отъ Кремиковската св. обител, дори, ако е нужно, да прѣминатъ и курса на самарянкитѣ. Желанието имъ остана безъ надлеженъ отзивъ. Отъ духовнитѣ лица, нѣкои, подиръ дълги митарства и мъчности, бидоха опрѣдѣлени къмъ нѣкои болници. Пô-вечето, обаче, останаха само при молбитѣ си. Лица съ висше образование, млади и съ желание да работятъ, владѣящи най-малко единъ чуждъ езикъ, като, напр., Иеромонахъ Амвросий, Иеромонахъ Евгений, Иеродияконъ Антимъ, Дяконъ Ив. Войновъ и пр., въпрѣки нуждитѣ и мѣстата, които се оказваха, бидоха оставени безъ удовлетворение. Сжщото се случи и съ студенти по богословието, духовни и мирски лица.

Ние сме принудени съ прискрѣбие да отбѣлѣжимъ още сега нѣкои отъ тия печални факти, защото въ редацията ни постѣпватъ писма, съ които едни — които по вѣстницитѣ сипѣха укори за бездѣйствие на нашето духовенство и монашество и хвалѣха католическитѣ калугери и калугерки — задаватъ въпроса: какъ сж и какво правятъ нашитѣ свещеници и монаси? а други ни съобщаватъ за факти и обстоятелства на неприязненостъ къмъ духовенството ни, които удивляватъ и поразяватъ.

Цензурнитѣ условия на настоящото положение не ни позволяватъ да изнесемъ и освѣтлимъ всички тия положителни факти, да посочимъ на мѣста и имена. Но това не ще пропуснемъ да направимъ тогава, когато настѣпятъ нормални врѣмена.

За сега ние констатираме, за да се знае отъ читателитѣ ни и отъ свѣта, че българското духовенство изпълни и изпълнява своя дългъ въ настоящитѣ врѣмена, до колкото това отъ него зависи; че въ по-вечето случаи пô-вечето отъ нашитѣ подготвени, съ висше образование, духовни лица сж срѣщали прѣчки, отколкото улеснение въ похвалното си желание да се прѣдадатъ напълно въ служба на раненитѣ ни и страдащи братия; че въ сжщото това врѣме когато така се постѣпва съ нашитѣ, български православни духовни лица, извѣстни наши личности (особено въ Пловдивъ и София) сж гледали всѣкакъ да улеснятъ чуждовѣрни пропагандични лица и дори — безъ всѣ какъва заслуга и нужда — сж се стараяли да ги рекламиратъ и съ това да рекламиратъ и далечната имъ мисия, на която сж се посветили; и че когато за католици и

католишки патери извѣстни личности въ нѣкои наши листове плѣтатъ въ по-вечето случаи незаслужени вѣнци, за други — не казваме за нашитѣ — много по-заслужили и самоотверженни лица изъ братски страни не се обѣлва и жбъ.

Истинското християнство и самарянство налагатъ прѣди всичко — истината и справедливостта. И ние на свое врѣме ще ги кажемъ, както още е нужно.

C. C.

Отъ побѣда къмъ култура.

III.

Българскиятъ народъ прѣдставява днесъ една голѣма гатанка за европейцитѣ и тѣ не знаятъ съ какво да обяснятъ нашитѣ успѣхи. Нѣкои намираха причината въ „голѣмия патриотизъмъ“, други въ „омразата къмъ турцитѣ“, трети въ „демократичното управление“, четвърти въ всевъзможни други измислени причини и само рѣдко се опитаха нѣкои да надникнатъ въ душата на тѣзи „некултурни и неомити войници“ и видятъ, отъ какви безцѣнни морални качества е изграденъ тѣхниятъ духовенъ миръ. И патриотизмътъ, и омразата, като психични състояния, придружени съ силни чувства, играятъ голѣма роля при една борба, обаче тѣ не сж факторътъ, по сила на който една нация взема духовно надмощие надъ друга и я застрашава расово. Нашата борба съ турцитѣ не бѣ само една разправия на грубата сила, а отлична проба на нашата морална и физична жизнеспособностъ. Тя бѣ чисто биологична и културна война. Тукъ се гнѣздѣше една раса, която прѣчеше на естественото ни развитие. България се повдигна и я прѣмахна. Тѣй че разковничето на нашитѣ успѣхи се намира на друго мѣсто, а не въ изброенитѣ по-горѣ причини.

Биха ли желали тогазъ „културно-изтънченитѣ и омити хора“ да видятъ великата сила що се крие подъ „неомититѣ български лица“? Ние не желаемъ признаване на нашитѣ качества, защото знаемъ, че духовната и нравствена мощъ се налагатъ и безъ особно признаване — това е законъ, а желаемъ само да имъ посочимъ, че великото и залогътъ за напредъкъ на вѣчни врѣмена се намира обикновено въ простото, а фалшътъ — а заедно съ това и погромътъ — въ изтънченото. Какво трогателно и възвишено нѣщо е да

гледашъ въ тѣзи прости хора залага на нашето бждеще! „Върви народътъ, казва Немировичъ — Данченко, суровъ, мълчаливъ, самоотверженъ до толкова, че даже не счита своята легендарна, безмърна жертва за самоотверженост“. „Всичко, що азъ тукъ видѣхъ по пѣтя, движушитъ се славни полкове на свободната прѣ-красна страна, говорѣше ми за този удивителенъ за нашия вѣкъ подемъ на духа на цѣль народъ“. „Този демократиченъ край безъ дворянство, грамадни капитали, живѣе съ едни общи интереси и когато сѣдбоносната тѣжба на историята го зове къмъ смъртъ и побѣда, той цѣлиятъ се вдига като единъ човѣкъ“. „Войникътъ на френската революция, който носѣше *contrat social* на реакционната Европа, остана задъ българския войникъ. У онзи все пакъ имаше лично „азъ“. . . Изъ неговитѣ редове излѣзе Наполеонъ, а тукъ — чисти души и благородни помисли“.

Свещ. Д-ръ К. Цѣновъ.

Вѣсти по положението

Прѣговоритѣ за миръ. Всичкиѣ делегати сж вече въ Лондонъ и прѣговоритѣ сж се почнали. Дръ Даневъ, на пѣтъ за Лондонъ, освѣнъ въ Букурещъ, се е отбилъ въ Виена, Берлинъ и Парижъ, дѣто е ималъ свиждане съ надлежитѣ министри на външнитѣ работи. За свиждането си съ Берхтолда въ Виена *Даневъ* се изказалъ прѣдъ кореспондента на „*Neue Fr. Presse*“, че е заспгналъ съ Берхтолда всички политически въпроси, които интересуватъ сега Европа. Отъ това може да се заключи, че сжщото е сторилъ въ Берлинъ, Парижъ и Лондонъ.

По реда на прѣговоритѣ, споредъ чуждитѣ вѣстници, съюзенитѣ държави ще поставятъ на Турция условията си изцѣло и заедно; а кому какво отъ вземаното се слѣдва, съюзенитѣ балк. държави ще уреждатъ помежду си. Турция въ това нѣма какво да се мѣси.

По нашитѣ териториални искания, споредъ извѣстия изъ чужбина, ние, българитѣ, неотстѣпно ще стоимъ: Одринъ и Дедеагачъ да бждатъ наши съ граници: Мидия — устието на Марица съ двата ѣ брѣга. Това условие било и първото, съ което ще се почнѣли прѣговоритѣ. Турция, напротивъ, твърдо щѣла да настоява, не само да остане Одринъ ней, но още и да го запази

като укрѣпление. Въ странство по-срѣщатъ прѣговоритѣ оптимистично.

Посланическо събрание въ Лондонъ. Подиръ като Поанкаре, въ съгласие съ Русия и Англия, прѣдложи една конференция на великитѣ сили за разрѣшение на спорнитѣ политически въпроси и това прѣдложение се не прие главно отъ Австрия, неотдавна Ед. Грей прѣдложи да се събератъ посланицитѣ на великитѣ сили въ Лондонъ на събрание, въ което *да размѣнятъ мисли* по спорнитѣ политически въпроси. Отъ тройния съюзъ, особно отъ Австрия, това английско прѣдложение се прие при условието, че събранието не ще има характеръ на рѣшаване въпроситѣ, а дѣйствително само ще бжде за проста размѣна на мисли, т. е. да се разбере — кой какво иска. Въ вчерашнитѣ мѣрдавени виенски вѣстници се дори говори, че Австрия си запазила правото да се оттегли отъ това събрание когато иска.

Съставътъ на конференцията ще бжде, най-вѣроятно, отъ лондонскитѣ посланици на великитѣ сили: рускиятъ — Графъ Бекендорфъ, френскиятъ — Паулъ Камбонъ, италианскиятъ — Маркизъ Империяли, германскиятъ — князь Лихновски, австрийскиятъ — графъ Менсдорфъ и отъ страна на Англия — самиятъ министъръ на външнитѣ дѣла Ед. Грей, който, прѣдполага се, ще бжде и прѣдседателъ на събранието. Интересно обстоятелство е, че рускиятъ посланикъ Графъ Бекендорфъ е братовчедъ на германския посланикъ княза Лихновски и роднина на австрийския посл. Графа Менсдорфа. Говори се, че и Румжния изявила претенции да участвува въ това събрание и че австрийцитѣ щѣли да я поддържатъ въ това.

Засѣданията почватъ въ Лондонъ тая недѣля, днесъ или утрѣ.

Програмата на събранието не е точно извѣстна. На всѣки случай, на първо мѣсто сж балканскитѣ дѣла, особно въпросътъ за свободна Албания и Адриатическото море. Отъ Парижъ телеграфиратъ на „*N. Fr. Pr.*“, че на събранието дори щѣли да се подложатъ на *ревизия* сключенитѣ условия на миръ между воюващитѣ балкански държави.

Отъ посл. събрание се очаква твърдѣ много, защото щѣло да изясни и дори изглади гледищата и да даде врѣме за мирно разрѣшение на въпроситѣ.

Румжния и България. Голѣмо впечатление навсѣждѣ правятъ визититѣ, които едновременно на-

правиха на румжнския кралъ Короля руската делегация, начело съ великия князь Николая Михайловича, и българската делегация, по случай 35 годишнината отъ падането на Плѣвненъ, рѣшитѣ по тоя случай, както и отиването на Данева въ Букурещъ. Всичко това се смѣта за едно сближение между България и Румжния и между послѣдната и Русия.

По цѣльта на отиването на Данева въ Букурещъ въ чуждитѣ вѣстници се телеграфира отъ тоя градъ, че тя била по-вече информационна: сега Румжния първи пѣтъ изказвала официалното си гледище спроти България. Румжнитѣ били настоявали — каквото има да се оговаря между тѣхъ и насъ, да се оговори сега, прѣди сключването на мира; а Даневъ изявилъ на кореспонд. на „*N. Fr. Pr.*“, че мирнитѣ прѣговори ще се завършатъ отъ Лондонъ въ Букурещъ. На всѣки случай, Даневъ въ Виена и въ Берлинъ направилъ изявления, че изнесълъ най-добри впечатления отъ Букурещъ.

Австрия, Сърбия и албанскиятъ въпросъ. Австро-унгарскиятъ посланикъ въ Римъ г. Мерѣй изявилъ на редактора на „*Tribuna*“, че албанцитѣ били най-стариятъ народъ на балканския полуостровъ, че тѣ тамъ сега били най-чистата и най-благородна раса, че тѣ си имали своя народенъ битъ, своя литература и пр.

За това именно, види се, австрийцитѣ настояватъ на автономна, свободна Албания. Австрия, заедно съ Италия, сега искатъ не само свободна Албания, не само сърбитѣ да не излѣзатъ на адриатическото море, но още за свободата и цѣлокупността на Албания да се задѣлжатъ всички държави, както това сж направили за Белгия, Швейцария и Люксембургъ. Въ всички мѣрдавени нѣмски австрийски вѣстници се твърди, че на това нѣмско-италианско прѣдложение се били съгласили вече всички велики сили и че, от-тукъ, слѣдвало, какво Сърбия нѣма да бжде допусната отъ силитѣ да излѣзе на адриатическото море, щомъ силитѣ гарантиратъ свободата и цѣлокупността на Албания. Заклучението, разбира се, е прѣсилено и не ще отговаря на дѣйствителността. Макаръ австрийскитѣ нѣмски вѣстници да твърдятъ, че днесъ Сърбия политически и военно да била изолирана, сѣ пакъ въ Австрия се прави всичко, за да се демонстрира, че тя е готова за всичко. Тѣй, напиримѣръ, неочаквано въ Ав-

стрия смѣниха прѣди нѣколко дѣня министра на войната и началника на генералния щабъ. Тази смѣна и новиятъ министъ на войната, както и новиятъ началникъ на генералния щабъ се смѣтатъ за вземане върхъ на военнoлюбиви хора и акции въ Австрия. Така се схваща въ Европа и фактътъ, дѣто твърдѣ рано се възобновява на нови 10 години договорътъ на тройния съюзъ.

Вѣстникъ „Zeit“ на всѣки случай пише, че Австрия не щѣла да има нищо противъ, ако на Сърбия се гарантира една *неутрална* желѣзнопътна линия до адриатическото море и едно *неутрално* пристанище на това море, съ които да се удовлетворяватъ търговскитѣ и икономически нужди на Сърбия.

*

Поляцитѣ и нашата война. И тоя нещастенъ и въ толкова отношения симпатиченъ народъ, вѣчно юденъ отъ иезуитизма и нѣмщината срѣщу братията си славяни и православие-то, и сега се намира като на кръстопътъ, или по-право—раздѣленъ е на двѣ въ чувствата и отношенията си къмъ сегашния славянски подемъ и къмъ сегашното ни освободително дѣло. Отъ една страна стоятъ орждията на папшанството и на австрийската нѣмска, противоруска, противославянска политика. Тѣ поддържатъ съ всѣкакви срѣдства сегашната противославянска политика на Австрия и защото сега Русия ни поддържа, тѣ, особно въ Галиция, правятъ всевъзможни събрания и демонстрации, на които горятъ портрета на руския царь, вършатъ програми надъ руситѣ въ Галиция и заявяватъ, че ще дигнатъ въстание въ Русия и че „заедно съ прусакитѣ ще се биятъ противъ руситѣ“ (вж. Нов. Вр. отъ 26 XI). На сжщия тоя духъ се дължи възможността на слѣдния чудовищенъ фактъ, за който съобщава официалната руска телегр. агенция: „Въ селото Турь, Старосамборски окръгъ (Галиция, дѣто коренното население е руско, а администр.-политическитѣ власти сж полски) свещеникътъ и селенитѣ, всички по отдѣлно, сж глобени съ по 200 крони глоба, за дѣто сж събирали пожертвования въ полза на раненитѣ славяни“.

Това е Полша съ иезуитско-нѣмския духъ.

За щастие има вече Полша и съ противенъ на тоя обскурантизмъ духъ. Тя расте и се засила отъ день на день. На тоя духъ се дължатъ слѣднитѣ отрадни факти:

Познанскитѣ поляци, въ Германия, които най-добрѣ изпитватъ мѣда и жилото на ултрамонтанството и гер-

манизма, повсемѣстно събиратъ пожертвования въ полза на раненитѣ южни славяни, и особно на насъ българитѣ.

Въ Варшава, начело съ бѣлѣжитя Сенкевича и княза Любомирски и Све тополкъ — Четвертински, устройватъ „славянски концертъ“ и „славянски празникъ на цѣвотетѣ“ въ полза на раненитѣ южни славяни. Х. Сенкевичъ е напечаталъ въ всички полски вѣстници въ Варшава съчувствено писмо по поводъ на варшавския „славянски концертъ“.

Наскоро отъ сжщитѣ ще се основе и открие въ Варшава безпартиенъ „Славянски клубъ“.

Подобенъ клубъ е откритъ и въ Краковъ отъ проф. Здзеховски.

Свѣтлината и братовщината не могатъ да бждатъ задушени отъ вѣковния обскурантизмъ.

Дневникъ.

† **Александръ Д. Мишевъ.** Съ истинско прискърбие отбѣлѣзваме, че синѣтъ на главния ни редакторъ Д. Мишева, — Александръ Д. Мишевъ е падналъ убитъ на 18 м. м. октомври при сражението край Люле-Бургасъ. Покойникътъ почива на 29 годишна възраст. Той бѣ лисансие по правото отъ Парижкия университетъ; слѣдъ свършване на наукитѣ си — най-усърденъ, добросъвѣстенъ и честенъ сждия и слѣдъ това сжщо такъвъ адвокатъ въ гр. Варна. При обявяване на войната, макаръ и да е ималъ най-сериозни причини да бжде отдѣленъ да не влиза въ огнената линия и дори изобщо да бжде освободенъ като войникъ и офицеръ, той самъ е пожелалъ да отиде да изпълни дълга си, като вѣренъ синъ на България. И го изпълни, като беззавѣтно сложи прѣдъ олтаря на дълга и отечеството най-скжпото, — живота, младинитѣ и земнитѣ си мечти. Александръ Д. Мишевъ се отличаваше въ нашето общество съ безупрѣчната си честностъ и чистота, съ ума и трѣзвостъта си, и особено съ благия си, милъ и почти любовенъ характеръ. Не само нашиятъ другаръ и гл. редакторъ, не само опечаленото му сѣмейство, но и българското общество изгубватъ съ него единъ отличенъ и незамѣнимъ синъ. Но — съ такива чисти кривове е писано да се плѣте славата на епохални дѣла и да се въздига величието на единъ народъ. Александръ Д. Мишевъ се сложи като чистъ кринъ прѣдъ скжпоцѣнния олтарь на дълга и отечеството. Той отлитна прѣдъ олтаря на Всевишния като дѣвственъ служи-

тель на братството и дълга, като вѣренъ синъ на небесния Отецъ. И тамъ — горѣ — ще намѣри, напълно ще заживѣе истинския, свѣтълъ животъ, който бѣ само почналъ тукъ, въ тая долина на сълзитѣ. . .

Нашитѣ искрени съболезнования къмъ г-на Д. Мишева и сѣмейството му за земната загуба на непрѣжалимия и незабравимъ Саша.

Откриване на Народното Събрание. На 1 того се откри II-та редовна сесия на XV обикновено народно събрание. Събранието се откри въ име на Н. В. Царя — отъ министра — прѣдседателя г. Ив. Ев. Гешова, отъ когото се прочете и тронното слово. Въ послѣдното Н. В. Царьтъ по войната констатира, че на Всевишния бѣ угодно да благослови оржжието ни, поздравява народн. прѣдстав. съ славнитѣ побѣди, благодари на храбритѣ офицери и войници и се покланя прѣдъ гробоветѣ на падналитѣ герои, и продължава, че „цѣлиятъ вѣорженъ народъ изпълни своя дългъ, възвеличи своето отечество. Поколѣннията благоговѣйно ще колоничатъ прѣдъ показаната неустрашимостъ и самоотверженостъ. Паметъта на прѣзрѣлитѣ смъртъта и загинали юнаци ще бжде вѣчна“. По прѣговоритѣ за миръ Н. В. Царьтъ изказва надежда, че тѣ „ще се свършатъ съ скжчването на единъ договоръ, при който ще се даде справедливо удовлетворение на съюзникитѣ срѣщу скжпитѣ жертви, дадени отъ тѣхъ, за да не става нужда нашитѣ войски, подкрѣпени вече съ прѣсни сили, да продължатъ борбата“. Негово Величество, като констатира общитѣ симпатии, съ които се посрѣщна вѣорженото ни дѣло за свобода и правда и като благодари за тия симпатии и за помощитѣ, съ които ни се притекоха отвсѣкждѣ, извѣстява, че на народното събрание ще се прѣдставятъ за обсжждане и одобряние нѣколко законопроекта, извиквани отъ извънредното положение на страната.

Тронната рѣчь става истински отзивъ на чувствата и вѣрата на цѣлия български народъ. Можемъ да бждемъ убѣдени, че, както прѣди войната, тѣй и сега цѣлото народно прѣдставителство — безъ разлика на партийни уѣждения — единодушно ще изпълни задачата си, за която е свикано.

Засѣданията на събранието, прѣдполага се, ще траятъ само нѣколко дни.

Проектъ за дигане на схизмата. Съобщаватъ отъ Цариградъ, че между книжата на починалия цариградски патриархъ Йоакимъ III билъ намѣренъ единъ неговъ проектъ за дигане на схизмата.